

Dinók Zoltán

Szenvedések között

TARTALOM

A nyár utolsó pénteke	Te hiszel a Faustban
A zord tél	Végső stádium
Boldogok, akik sírnak...	Vénasszonyok nyara
Édesanyámhoz	Mikor lelkem...
Egy régmúlt ős	Nem kellene megváltani...
Életkor dilemma	Egy korty bor
Elvéve tőlem	Hajnalodik...
Felengedés	Az emberi lényeg
Gondolkozz!	A vörös zászló
Gonosz nők közt...	Nem vagyok sem Isten...
Ha a hangulatom ördögi	Mikor az igazságot keresem...
Ha belém látsz	A fák hatalma
Ha én álomvilágban élek	Sok gondolat bánt engemet
Ha majd egyszer...	Mint egy kaméleon
Hangulati idill	Az éj sötétje...
Hazudnék...	Kell a falat kenyér...
Hidd el...	Nézz rám...
Inkább az irodalom	Néha fárasztó...
Játszótér	Meg kell élni...
Kapizsgálom...	Egy élet – a hazugság miatt
Március	Csak csendben sírj...
Megél az ember	Levél egy rab barátomnak
Mindenki ember	Lessing sírja előtt
Ne feledkezz meg Uram	Krisztusom, segíts!
Nem gondoltam volna	Sokat kellene...
Nem vagyok gonosz és mégis...	Verset írok...
Őszi nap	Istenek harca
Páskándi Gézának	Jóság!
Rossz álom az élet	Belesápadok a sok gondba...
Sorsharag	Nyári Délután
Szenvedésem	Régen és Most
Szenvedve taposni...	Rájöttem...
Szeptember	Csak maradj csendben
Szeptember hatodika	A folyóra...
Szeptemberi reggel	A kiszámíthatatlanság
Szívembe zárom a jóságot	A börtönudvar felett
Szobám asztalán	

A nyár utolsó pénteke

Forró meleg volt. Hangulatom kusza, mintha nem is nyár lett volna. Mert nem voltam vidám, pezsdítő nyári hangulatban.

Sok eső is esett. Mintha érezné a kellemes évszak a kedélyemet. Ma a nyár utolsó péntekén bús a szívem. Gondok fojtogatnak.

Lelkesedéssel várom az őszt. A szívem örül a következő évszaknak, ha már a nyár oly bús volt és értelmét vesztett.

A nyár utolsó péntekén írok, mert ez az én feladatomban, ha már oly rideg volt ez évszak ridegek lesznek soraim is.

A zord tél

A zord tél szívemet rácsok közé zárja, mint fegyencet a börtönben. Kérem én, mit ér a nap, ha az égen a Napot csak keveset látom?

Boldogok, akik sírnak...

Uram, a fájdalom nagy bennem. Mikor sírok, Te is tudod, a hiú emberiség kárt tett a szívemben.

A kín oly elviselhetetlen, mint a forró kánikula. Enyhet és meleget csak a te édes szavad adott nekem.

Édesanyámhoz

Oh, édesanyám te drága, tündöklő rózsaszálnak illatos virága!

Isten éltesen sokáig, mert bölcs asszonynak, kinek haja már ősz

megilletik a békés élet vigaszul.
Oh, édesanyám te drága, fénylő
csillagnak örök ragyogása!

Egy régmúlt ősz

Régmúlt ősz emlékei fájnak
zsigereimben. A mostani már
nagyon megcsömörlött.
Emlékek tömkelege sebet
hagyott bennem. Mostanában
van szép ősz egyáltalán?
Vagy csak hurcolnom kell
a régi szép időket, őszöket
szívemben, mely kettéhasad?

Életkor dilemma

Tizenévesnek legjobb dolog
lenni a világon. Mily bolond
is az élet, hogy ezt a fiatal,
édenorcájú gyerek nem érti!

Felnőttnek a legkeservesebb
dolog lenni a világon. Mily
hiú és képmutató az élet, hogy
ezt a felnőtt érti!

Elvéve tőlem

Elvéve tőlem az édenkert minden
örömét, kaptam egy bilincsbe zárt,
kegyetlen világot.
Hirdetem: a magántulajdon lopás.
A gonoszság következmény. Nem
látja ezt be senki, csak ki vissza
szeretne az édenkertbe jutni.

Felengedés

A tél soha nem engedi fel a
szívet. Nyáron is zord az
ember lelke, nem hogy a
ködös, zúzmarás világban.

A fehér hó rengetegében a
bánat s közöny csak nő, mint
az ember napi gondja. Ekkor
a tavasz perzselő megváltás.

Gondolkozz!

Azt mondja a buta ember a költőnek:
Gondolkozz! Ne rossz irányba! Ha a
Költő gondolkodik ebből születnek a
Művek. De a buta ezt nem így érti!

Gondolkozz logikusan, vess el minden
Bölcsességet! Gondolkodj helyesen!
Azt is mondhatná a buta a költőnek:
Gondolkozz, hogy ne légy költő!

Gonosz nők közt...

Gonosz nők közt jártam én,
meghitt, kis albértodúban
fogadtak a szerelem minden
édes gyönyörével, kínnal.

Gonosz nők közt döbbsentem
rá, minden férfi egyforma,
s azt a bölcséletet sugallták
felém, nincs is gonosz ember.

Gonosz nők közt jártam én
s arra is rájöttem, minden
emberi gonoszság a nőket
kerülve lesz emberből állat.

Ha a hangulatom ördögi

Mikor gyászba borul, sötétségbe
a lélek, akkor Belzebub démonai
könnyen hálót dobnak szívemre
s az ördöggel cimborál a lelkem.

De látom Krisztust is, amint akar
hívni, a ketrecből kiszabadítani.
A démoni hangulat démonokat
von maga után, gonoszul, vadul.

Kérem a Jóistent ne engedjen engem ily hangulatba, elég volt már életemben az árnyék hatalma, s annak szomorú utóhatása.

Ha belém látsz

Ha gondolatomba belelátsz, meglehet, nevetsz, de ha ízig vérig átéled, akkor sírsz.

Ha én álomvilágban élek

Ha én álomvilágban élek, az az én dolgom, mert fantáziámat úgyse értheted, emiatt igazán felesleges neheztelni rám, mert sajnos csalódnai fogsz bennem.

Ha majd egyszer...

Ha majd egyszer kimegyek a temetőbe, tudjátok azt, könnyezve, más világot akartam, melyben az elesettnek is szava van. Éreztétek az érzést, mely roppantul szentimentális, de mégis igaz, s tudjátok hogy egyszeri ember voltam, majd ezen fakadatok sírva mert az igazság az igazság. A költészet költészet mely csak az ebben járatos tudja mi kell a jobb világhoz. Ezért értsétek meg, miért voltam olyan durva, ahogy ti mondjátok – kíméletlen. A fentiek tudják mi az igaz ez az egész körülöttem, ti ehhez sajnos porszemek vagytok.

Hangulati idill

Egy öreg indián jelent meg
tudatomban ki azt mondta:

ne írj többet, hanem lazíts,
élvezd a könnyű szabadságot.

s érd be ennyivel, légy ezzel
bőségesen boldog, ne lázadj!

Hazudnék...

Hazudnék, ha azt mondanám:
a Sátán nem szereti a verseket.
Hisz Éva szakított az almából.

Milyen ez a logikátlan világ?
A szépnek, a jónak, a kultúrának
a patás gonoszhoz van köze?

Hidd el...

Hidd el, ha körülötted
tartózkodnak, azért van,
mert okos vagy s nem
tudják lényeged s titkod.

Hidd el, ha sírodra virágot
tesznek s sírnak s magaddal
sok titkot viszel, az a jó, mert
eszesebb s más voltál, mint ők.

Inkább az irodalom

Inkább az irodalom bolondítson
meg, mint ez a keserves, hiú élet.

Játszótér

Nincs még éjszaka, de Tünde
az aranyos kislány már alszik.

Álma egy nagy játszótér, mely
sok kicsinek szerez édes örömet.

Csúzli, hinta, – ez kell Tündének
hogy álmában ússzon a vígságtól.

Kapizsgálom...

Kapizsgálom a gonoszság titkait, Uram!
Csak bölcsnek kell lennie az embernek,
hogy megértse az ember belső világát.

De ha hiszed, ha nem, a gonoszság láttán
az igaz embernél is jobban elsápadok.

Március

Enyhe tavaszt ígérő szél
borzongatja a fákat, nem
derűs az emberek lelke
valamiért. Titokzatos ez.

De tudom hogy tavasz ha
jó szertefoszlik a bús gond,
mi tegnap fájdalom volt, az
ma már sötét, kusza emlék.

Megél az ember

Megél az ember sok mindent
de nem éli meg az igazságot.
Megél az ember sok hazugságot
de arcát nem ragyogja be a fény.

Megél az ember sok szomorút,
a vidámság elkerüli messziről.
Megél az ember sok poklokat
s szívében álmodik a menny.

Mindenki ember

Mindenki ember – mert mindenkinek
van szíve. Majd eljő egy karácsony
este, hol minden szív együtt érez a
szeretet ünnepén s meghatódik az
ember, mert nem az a fontos mit mű-
velt élete alatt, hanem az, hogy érző
szív dobogott egy ártatlan lélekben.

Ne feledkezz meg Uram

Ne feledkezz meg Uram, a
gyötrődő, szegény szívekről!
Tudom, üdvösséged, bántja
a szenvedő, elesett szíveket.

De ne feledd, a hazugság nagy
úr mely a bűnös szíveket edzi.
Mert a hazugság előbb volt ám
mint a csalárd, gonosz lélek.

Az ember ha gonosz, az csak
olyan mint a délibáb, nem az
igazi arcát mutatja az embernek,
s szegény emberek előbbit hiszik.

Majd ha az igazság napja eljő,
kiderül, ki volt igazi gonosz s ki
volt csak szenvedő sérült. Azon
a napon táncolnak az elesettek.

Nem gondoltam volna

Nem gondoltam volna, hogy az ősz
is tud ilyen szomorú és hideg lenni,
hiszen egy jó tegnapelőtt nyár volt.

Nem hittem volna, hogy emberek
így megvadítanak, rosszkedvűvé
tesznek, míg nekik ez természetes.

Nem vagyok gonosz és mégis...

Nem vagyok gonosz és mégis,
hogy elbánt velem az élet!
Nem vagyok gonosz és mégse
kapok nyugalmat e világtól.

Nem vagyok gonosz és mégis
ferde szemmel néznek rám.
Nem vagyok gonosz és mégis
sorsom a legalantasabb élet.

Mert nem szolgáltam arra rá,
hogy Isten büntessen engem.
Nem vagyok gonosz és mégis,
a lehető legrosszabbat kaptam
az élettől, nyomorogva, teljesen
felesleges tudást birtokolva.

Őszi nap

Őszi nap volt. Felébredtem. Eszembe jutott apám, ki már a sírban nyugszik. Ha a trauma lila köddé válik rendbe jön majd minden körülöttem.

Azonban lelkem nyughatatlan volt, mert nem csak ez hozott kínos lázba, hanem a panasz is előntötte szívemet. Jézusra gondoltam. Átérezően. Szívből.

Azonban esthajnalcsillag kelt fel a szívemben, mert nem tudtam legyőzni a traumát. S Jézus magára hagyott, az Ördög gondokkal terhelte lelkemet.

Páskándi Géának

Benned azt szerettem, hogy költő voltál és író s mily nagy tudású s mégis börtönben is raboskodtál.

Milyen volt a börtönben, szép szál legényként, fiatalon? S kiszabadultál talán, mikor évekig némaságra ítélték?

Verseid megtartom magamnak hányatott sorsom kedvenc, időszerű, örök darabjaiként, mely haláloed után is tündököl.

Rossz álmom az élet

Rossz álmom az élet, tele lidérccel. Kegyetlenül forgolódnunk benne. S nem riadunk fel sohasem már. A délibáb nagyúr mely nem alszik.

Hogy ezt az álmod ki találta ki, azt nem tudni. Azt mondják az Isten, csak neki könnyű ébren lenni s látva azt, az emberiség miképpen pusztul.

Sorsharag

Gazemberek lelke nagy erővel hat rám,
táncolnak szívemben az ördögi lángok,
életemet talán elhibáztam, de a délibáb
barátommá vált, ő ad nekem tanácsokat.

Igazságokat kerestem, nem találtam meg,
félek, úgy végzem állati sorsomat, mint

Hamlet. Nincs menekvés a világon annak
ki bánatos, az igazságot elfújta az orkán.

Szenvedésem

Szenvedésem csak az enyém. Nem
érzi azt át más senki. Még anyám
sem. Nemhogy az emberek. Élni az
életet ilyen titokban lidérces álom.

Megfáradt lélek vagyok, ki kétszer
annyit élt, mint amennyi vagyok,
hagyjatok hát nyugalmat és békét
ősz lelkemnek, melyet megverték.

Szenvedve taposni...

Kíméletlenül, szenvedve taposni
az éveket, megállás nélkül, hazug
verseken élni, mik azonban nagy
bölcsségeket örökítenek meg,
érdekes életfajta ez, szájalomra
méltó, de a leghősiesebb dolog.

Szeptember

Nyit az iskola kapuja, sárgulnak
a levelek, készülődik a zord ősz.

A fecskék költöznek, míg fekete
varjak maradnak, bírván a telet is.

Felhők vonulnak, esőt hordozva,
s követi a nappalt sötétség hatalma.

Szeptember hatodika

Szeptember hatodika volt. Reggel még a nyár süvített fülembé. Este már az ős szele csípte fülembet s szívemet. Nem tudtam, hogy így rohan az idő, hisz oly érzelmes a lelkem, hisz egyetlen nap alatt éreztem a nagy évszak változásait, mely még jobban költővé varázsolt.

Szeptemberi reggel

Oh, milyen édes a magány!
Költőnek olyan természetes
mint napnak a ragyogó fénye.
Felkelek s szívemben nem az
esthajnalcsillag munkálkodik.

Oh, milyen fárasztó a magány!
A belső kényszer munkálkodik,
mint tavasszal a malom kereke,
zakatol hogy valamit adjak is a
szegény, beteg világnak.

Szívembe zárom a jóságot

Uram, szívembe zárom a jóságot.
Nemcsak azért mert magamnak
teszek jót, hanem a szeretetre
éhes világnak is hasznára válok.

Közeledni fog Isten országa.
közeledni fog a béke, a jóság.
Mert a szeretetben élni ezen a
világon a boldogságot jelenti.

Szobám asztalán

Szobám asztalán cserepes virág
hajladozik, öntözöm minden nap,
ám hiába, hervadásnak indult s
szára lekonyul, mint életem törzse.

A virág nem tündököl már nekem,
hogy is tudna? Egy szép napon
teljesen kiszáradt s megfonnyadt,
babonák hatalma erősödik rajtam.

Te hiszel a Faustban

Te hiszel a Faustban, én inkább
a Hamletban, a te íród Goethe,
az enyém Shakespeare, tiéd
Tolsztoj, enyém Dosztojevszkij,
te hiszel az ember jóságában,
én már nem...

Végső stádium

Az emberek egymásnak esnek
végül. Ez talán rossz dolog, de
azt mondják: a szívnek nem
lehet parancsolni. Itt sem lehet.

Ez az emberiség végső drámája,
szűrje le a tanulságot azok kik a
törvényt írták, mert az ember az
aki szenved, nem a törvény.

Vénasszonyok nyara

Fáradtan kelt fel a Nap.
A fák bús dalt dalolnak.

A parkszéli cserjék vígan
mosolyognak a kisfiúkra.

Az égen szivárvány kél fel,
a padon csókolódzók örömére.

Mikor lelkem...

Mikor lelkem kitisztul s
elmém zúrós-csetepatés
kusza ingoványa oldódik,
olyankor Isten hívogat.

Ilyenkor belátom, kár
mindenért, belevágtak
nagy fejszével életem
tisztá forrású törzsébe.

Nem kellene megváltani...

Nem kellene megváltani a világot,
Ha nem lett volna olyan hányatott
A gyermekkorunk.

Nem kellene megváltani a világot,
Ha a sors gonosz fintora nem adja
Kezünkbe a tollat.

Egy korty bor

Egy jó korty bor többet
ér száz ostoba szónál.
Egy üveg bor többet ér
száz igaz, de mégis
hazug szónál.
A részegség pedig
pedig többet ér a
hazug életnél, tíz
keserves évszaknál.

Hajnalodik...

Hajnalodik. Magányosan tengetem
életem, de a szívem nagyon boldog.
Örömmel ülök íróasztalomhoz, hogy
kiöntsem szívem minden fájdalmát.
A költészet hatalma nagy. Mintha a
Biblia nem vallana igazat az életről.
Ifjúság s hajnal nem hiábavalóság.
Inkább az örök tudás igaz bölcsője.

Az emberi lényeg

A szellem szárnyal a szívben,
Lehet az ember szentimentális,
Hiú ostoba, jó vagy gonosz, a
Cél: én vagyok a legeszesebb,
S én tudom az utat az édenhez.

A vörös zászló

Mikor még gyerek voltam, egykor
ott lebegett az államház oldalán.
De ledobták s felgyújtották, gúnyt
űztek belőle tolvaj vadállat módon.

Újra bajt kevert Közép-Európában
a vén munkásvilágnak az enyém a
tied eszméje s kevesebb kenyere
maradt a szegény munkásembernek.

Őrt a szabadságért már senki nem
állt, mindenki a maga hasznát leste
mások kárára, mert nőtt, folyton
egyre, a széthúzó osztálykülönbség.

Nem vagyok sem Isten...

Nem vagyok sem Isten, sem
Sátán szolgája, az sem érdekel
mi a véleménye Jézusnak a
műveimről.

De a Sátán kísértése sem zavar
meg. Magamat akarom adni.
Nem akarok senkit szolgálni.
A magam eszméjébe vagyok
szerelmes. Ez a teremtő erő,
mi bennem munkálkodik,
csupán a tudás hatalma, mely
nem tartozik semmiféle

eszmerendszerhez, mert az én
saját magam vagyok, magam
éltem meg s magam alkottam
az életről búsat vagy vidámat.

Mikor az igazságot keresem...

Olvastam és hallottam Leninről,
ki hirdette az egyenlőséget,
még hozza a nép egyenlőségét,
a szabadságot, testvériséget,
s kicsi időre talán meg is
valósult az álom.

De gazdagok felkeltek ellene,
a pöffeszkedők tömege, mert
nem a munkások döntötték

meg Lenint s beköszöntött a
népben az egyenlőtlen viszony.

Nem volt jó a világnak sem Marx,
sem Lenin, sem Bakunyin, senki,
aki igazságot akart a szíve mélyén.
Mi kellene az embereknek? Jézus?
Hiszen őt is megfeszítették! S az
emberiség hatalmasat bukott, hisz
ki tudja, lehet hogy ez sem teljesen
igazságtalan...

A fák hatalma

Az öt elem legcsodálatosabb
tündöklése a fa. A külváros
szélén gyönyörködöm benne.

Ahogy a szél fújja lombjaid,
legyen nyár vagy tél, de te
ugyanazt az érzést sugárzod.

Nem tudom titkaid megfejtetni,
de én is hordozom magammal
ezt az örök törvényszerűséget.

Hisz amikor ablakomból látlak,
ahogy a ház fölé emelkedsz,
legyek beteg vagy derűs,

megőrizted büszkeséged és
méltóságod oly makacsul és
konokul, akárcsak én magam.

Sok gondolat bánt engemet

Sok gondolat bánt engemet,
lelkem már régen árnyban él.

Sok gondolat emészt engem,
már rég nem vagyok magam.

Sok gondolat megöl engem,
már a halálon is túl vagyok.

Sok gondolat elhagy engem,
úgy győzöm követni őket.

Sok gondolat elvárásol engem,
sokszor nem is a Földön járok.

Sok gondolat tévútra vezet,
már kiestem a körforgásból.

Sok gondolat kísértésre csábít,
már az ördöggel cimborálok.

Sok gondolat bánt engemet,
csak nem tudom, halálomig?

Mint egy kaméleon

Mint egy kaméleon – az ember,
egyszer szürke, máskor fekete
színét mutatja. Az ember olyan
kaméleon melyben megbízni nem

lehet. De még csak emberséget
sem lehet tőle elvárni. Soha sem.

S vigyázz, ha túl jónak mutatod
magad, rózsaszínből könnyen vált
feketébe. Még képes nyelvével,
a hosszúval, marni, ha őszinte vagy.

Az éj sötétje...

Az éj sötétje nyugalmat áraszt.
Megpihen a szellem, a fáradt.
Az éj bár sötét, lényege az üdv.
Hiszen frissességet hoz reggel.

S mikor a Nap felkel sugaraival,
a szellem újjászületik csecsemő
módra s úgy válik az üdvösség
szívében ékes arany káprázattá.

Kell a falat kenyér...

Kell a dohány és a falat kenyér nagyon
az ember eszmél mennyire is szegény.
Kell a cipő, a nadrág, meleg kabát, az
ember nem hord semmit, oly ágrólszakadt.

Kell a meleg baráti szó, oly rideg a világ.
az ember rájön nem áll ki senki mellette.
Kell a tágas szabadság, igaz, szabad szó,
az ember kezeinek rácsot alkot a törvény.

Nézz rám...

Nézz rám, barna szemeimbe,
Láthatod sérültség s bánat
Szürke fényét, de rosszabbét
Semmiképp sem.

Nézz rám, barna szemeimbe,
Bölcsen és higgadtan s
Láthatod, hogy varjak fekete
Szelídsége szárnyal rád.

Néha fárasztó...

Néha fárasztó a betűkön élni, de
más nem adja úgyse a kenyerem,
ki kell hát várni az ihlet kapuját,
hogy az ember tudja miért költő.

A költő ha megkeseredett s költő
akar maradni, akkor keserűségét
is fenn kell tartani egy szomorú,
rövid vagy hosszú sivár életen át.

Meg kell élni...

Sok mindent, jót vagy rosszat meg-
élni az életben hogy lelkünk bölcs
legyen.

A léha ábrándozás rossz
tanácsadó, mert szívünket délibáb
irányába vezeti, miközben nem is
élünk.

Meg kell élni sok mindent,
ahogy a perzsa költő mondta, a
a napunk változásai adják életünk
s a világ értelmét, mert a szenvedés
mögött vigasz áll mindig.

Meg kell élni sok mindent igen,
a művészt a változások teszik
nagygyá, ezért költő a költő, meg
kell élni az öregkort, igen, hogy
tisztán lássuk Isten lényegét.

Egy élet – a hazugság miatt

Költő lettem, de nincs kenyérem,
éjt éjve, napról napra élek. Apám
ki élvezte a tudást, rabjává vált a
művészet összes, édes kincsének.

Költőt belőlem ő csinált, egy dicső
pályát sikerült kovácsolni a drága
életemből, egy pályát mely sem
felhőmentes, sem zökkenőmentes.

Egy valaki élete a hazugság miatt,
nagy dolog, hisz már fiatalon többet
szenvedtem mint megfásult atyám
s a szavak rakosgatása rám maradt.

Egy élet – a hazugság miatt, Isten
tudja, megéri-e ez a kálvária?

Csak csendben sírj...

Az ember maga alá száll,
a hold már nem nevet s
ordít, sajog a lázas szív,
a fájdalom kiül az arcra.

Minden bölcsesség igazat
nyer, nincs már hazugság,
tisztán lát a szív végre már,
testvérekké lesz a világ.

S az anyaság szeretettel
tölti el az ember szívét,
minden ember fájdalma
fáj az igaz, bölcs szívnek.

A hosszú út után tumbol
a lélek, csak csendben sírj
már, ne hallja senki, kivéve
a nap fiút, a szent emberfia.

Levél egy rab barátomnak

A szenvedés kimarta már a szíved,
úgy elfutott feletted az idő, pedig
örökkévalóságnak tűnt az a sok
fájdalom, mi szívedet megalázta.

Ülsz a börtönben, csendben verset
olvasol, s imákat mondasz világos
nappal. S este szívedet átjárja a méla,
katarzisz, melyben nincs harag már.

Lessing sírja előtt

Én a sírodnál valóban meghatódok.
Te voltál az ki bebizonyítottad,
hogy zsidó és arab egyforma ember.
Nagyságod az ítélet napjáig tart.
S mindenki, ki téged olvas az előtt
nincs hazugság, mert az igazságod
győz, mely a jóság örök forrása.

Krisztusom, segíts!

Ha idegeimet irigy démonok
bántják, kihez is fordulhatnék,
ha nem hozzád, Krisztusom.

Krisztusom, segíts! Elég volt
már a könnyekből, s sebekből,
mely lelkeimet elzárta a többi
embertől. Segíts szeretni! Úgy
lesz minden rendben, ha
üdvösséget szerzel nekem a
múló napjaimon, hogy fény
ragyogja be a szomorú szívemet
mely nélkül élni nem lehet.

Sokat kellene...

Sokat kellene innom, hogy végre
kijózanodjak.

Sokat kellene innom, hogy végre
a régi legyek.

Sokat kellene innom, hogy végre
örüljek a napnak.

Sokat kellene innom, hogy végre
szeretni tudjak.

Sokat kellene innom, hogy végre
tisztá legyen a lelkem.

Sokat kellene innom, hogy végre
kicszerélődjek.

Sokat kellene innom, hogy végre
lezáródjon ez az ösvény s

Sokat kellene innom, hogy végre
új életet tudjak kezdeni.

Verset írok...

Verset írok az életről, pedig nem lehet. Mindenki leszűrte a maga tanulságát. Az élet mindenesetre rövid ahhoz, hogy babéért teremjen benne a boldogság.

Minden átkarolást hamarabb kellett volna megtenni, minden csókot hamarabb kellett volna megtenni s minden könyvet hamarabb kellett volna kiolvasni...

Istenek harca

Rendben van, mindenható Uram!
Harcod tart az Ördöggel, de ebből
hagyd ki az embert s főleg engem!

Jóság!

Jóság!
Ha ez a szó nem létezne,
vajon lenne-e irodalom?
Más lenne az egész.
Lehet, hogy létezne de
sajnos csak fele annyi.

Belesápadok a sok gondba...

Belesápadok a sok gondba, de az alkotás öröme felvidítja bánatos arcom. Lehet velem beszélgetni az életről, politikáról, bármiről.

De azt hogy az élet bolond és oly keserves meg aztán mennyit tud szenvedni az ember nevű lény, azt nekem nem kell már régen mondani.

Nyári Délután

A felhők mozdulatlanul állnak most.
Egy szerelmes pár kézen fogva sétál
a körúton. Béke van, a varjak sem
kárognak már semmi, kint, bánatot.

A napsütés öröme teliragyogja édesen
minden élő szervezet szívét örömmel.
Csak a gond, mely nyugtalan az hoz
bús felhőt s vészt a vidám légkörbe.

Régen és Most

Mikor tíz-tizenkét éves gyermek
voltam s fáradtan tértem haza az
iskolából és a tavasz tombolt, hát
nem felejttem el azt soha.

Még nem volt túl nagy meleg, s
szívemben a nosztalgia eleven.

Már nem vagyok az a gyerek, de
a virágzó cserjék s fák, a zöld fű,
a virágzó tavasz s langyos idő
visszarepít e csodás hangulatba.

Rájöttem...

Rájöttem, mióta szenvedő ember
vagyok s menedéket találni az
olyanokban: mint harag, ivás, de
még sírás is: nem old meg semmit.

Csak maradj csendben

Oh, te vajszívú és feleselő költő,
csak maradj csendben s várd az
üdvösséget s ha már ezt elnyerted
rossz sorsod után, nem is lesz mit
mondanod, helyetted az emberek
szíve szól, mely, ha cseppet is igaz,
oltalmazó vigasz lesz az, mint
tavasszal nyíló jácintok.

A folyóra...

A folyóra azt írja szemünk –
szeressük az életet, boldogan,

A hegyre azt írja szemünk –
szeressük a romantikát, vígan,

A völgyre azt írja szemünk –
szeressük az idillt, bolondosan,

A tigrisre azt írja szemünk –
szeressük a vadságot, alázatosan

A bárányra azt írja szemünk –
szeressük a szelídséget, komolyan

A madárra azt írja szemünk –
szeressük a szabadságot, önfeledten

A városra azt írja szemünk –
szeressünk kirándulni – füttyörészve

A könyvre azt írja szemünk –
szeressük a tudást – tudós módra

A templomra azt írja szemünk –
szeressük Istent – tiszta szívből

A szép nőre azt írja szemünk –
szeressük a szerelmet – mohón.

A kiszámíthatatlanság

Költő vagyok, aki sajnos indulatai
rabja, mert szétárad mindent átérző
szívemben a humanizmus, de sajnos
a gyűlölet is, aki tegnap barátom volt
az ma már ellenségem s az ki tegnap
ellenségem volt ma már a barátom.

A börtönudvar felett

A börtönudvar felett kárognak
a szabad varjak, körkörösén
követik egymást, úgy repülnek,
a rabok szíve majd meghasad.

A börtönőr kiált: rabok befelé!
A rabok viszik magányukat, míg
a varjak kárognak erősen, hogy
a börtönőr szíve is megdobban.